ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 13 JULI 1972 [1]

L. Vellozzi
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 29-71

Samenvatting

Ambtenaren — Invaliditeit — Vaststelling — Maatstaven
(Statuut van de ambtenaren van de EG, bijlage VIII, art. 13)

Van een beroepsziekte die tot blijvende algehele of gedeeltelijke invaliditeit van de ambtenaar leidt en hem, al naar het geval, voor toepassing van de artikelen 73 of 78 van het Statuut in aanmerking doet komen, moet duidelijk en bepaaldelijk blijken uit de desbetreffende conclusies van de invaliditeitscommissie, genoemd in artikel 13 van bijlage VIII van het Statuut.

In de zaak 29-71,

L. VELLOZZI, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, ten deze vertegenwoordigd door E. Drappier, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de aldaar gevestigde advocaat E. Arendt, 34b, rue Philippe-II,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Lamoureux, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende de toepassing op verzoeker van artikel 73 van het Statuut van de ambtenaren,

1 — Procestaal: Nederlands.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, Kamerpresident, A. M. Donner en R. Monaco (rapporteur), Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten; het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. Verzoeker is werkzaam bij de Commissie, alwaar hij in de rang C3 de standaardfunctie van beambte vervult. Van zijn indiensttreding in 1960 tot 1968 was hij als offset-operator werkzaam. In juli 1968 werd hij overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Concurrentie, waar hij met administratieve werkzaamheden is belast.

Nadat hem sedert 1964, vooral tussen 1965 en 1968, vele malen ziekteverlof was verleend, deed de Commissie verzoeker onderzoeken door een invaliditeitscommissie als bedoeld in artikel 59, lid 1, derde alinea, van het Statuut. Op grond van de rapporten dezer commissie, gedagtekend 5 december 1968 en 13 januari 1969, vroeg verzoeker om toepassing te zijnen gunste van artikel 73 van het Statuut van de ambtenaren. Op 12 februari 1971 diende hij bij de Commissie een klacht in als bedoeld in artikel 90 van het Statuut, waarin hij verzocht om:

— vaststelling dat hij lijdende is aan een beroepsziekte;

— vergoeding van alle reeds gemaakte of nog te maken kosten van geneeskundige hulp;

— vaststelling van een invaliditeitspercentage.

Toen het tot aanstelling bevoegd gezag hierop niet binnen twee maanden had gereageerd, diende verzoeker op 9 juni 1971 ter griffie van het Hof het onderhavige beroep in.

In zijn beroepschrift stelt hij op grond van een nieuw geneeskundig rapport dat hij voor 30 % invalide is en verzoekt hij onder meer om samenstelling van een invaliditeitscommissie die op grondslag van de door beide partijen verschafte inlichtingen „het invaliditeitspercentage zal bepalen".

2. De Commissie heeft, overtuigd „dat de beste methode tot vaststelling van de rechten van betrokkene ... en beëindiging van het geschil bestond in een nieuw onderzoek van verzoeker door een invaliditeitscommissie", overeenkomstig artikel 7 van bijlage II van het Statuut op 30 juli 1971 het Hof van Justitie verzocht de eerste arts van de invaliditeits-

commissie aan te wijzen en, in een brief van 3 augustus 1971, verzoeker gevraagd welke arts hem zou vertegenwoordigen. Het Hof heeft als eerste arts aangewezen dr. Therasse te Brussel; verzoeker deed op 27 augustus 1971 weten dat hij als zodanig had aangewezen dr. D'Avanzo te Brussel. Deze beide geneesheren hebben in januari 1972 als derde arts aangewezen de longarts dr. Capel. De Commissie heeft in een brief van 29 september 1971 de aan dr. Therasse gegeven opdracht bevestigd en hem onder meer geschreven „... dat de taak der invaliditeitscommissie in het geval van de heer Vellozzi meer omvatte dan de gewone taak, namelijk vaststelling van betrokkenes eventuele blijvende algehele invaliditeit. Gezien de tegenwoordige ambtelijke status van de heer Vellozzi, dient in verband met de mogelijkheid dat hij niet blijvend algeheel invalide is, te worden nagegaan of hij wellicht lijdende is aan blijvende gedeeltelijke invaliditeit en of hij daardoor al dan niet in staat is de bij een ambt van zijn loopbaan behorende werkzaamheden te verrichten, zulks ter bepaling van de uitkering ex artikel 73, lid 2, c), van het Statuut, waartoe hij gerechtigd zou zijn (eventueel ware ook het percentage van de blijvende gedeeltelijke invaliditeit vast te stellen)." In een latere brief van 10 januari 1972 heeft de Commissie dr. Therasse bovendien doen weten dat hij „zal hebben na te gaan of de kosten van geneeskundige hulp en geneesmiddelen waarvoor vergoeding gevraagd wordt, moeten worden geacht uit verzoekers beroepsziekte te zijn voortgevloeid... en, zo neen, deze kosten naar gelang van hun oorzaak dient te splitsen". Deze zelfde instructies en nadere gegevens zijn door de Commissie aan dr. D'Avanzo gegeven.

In een brief van 18 februari 1972 nodigde dr. Therasse verzoeker uit op 23 februari 1972 te verschijnen voor de invaliditeitscommissie „belast met het uitbrengen van een advies over de vraag of hij als invalide moet worden beschouwd en in hoeverre de kosten aan geneesmiddelen al dan niet uit zijn ziekte voortvloeien". In een brief van 21 februari 1972 heeft hij dr. Therasse geantwoord dat hij niet voor de commissie kon verschijnen, omdat enkele zijns inziens noodzakelijke voorwaarden niet waren vervuld. Na te hebben vastgesteld „dat Uw brief, wat de taak der invaliditeitscommissie betreft, in dubbelzinnige bewoordingen is vervat", merkte hij op: „gaarne zou ik daarom zien dat deze taak in voege als door mij hiervoor verzocht duidelijk zou worden omschreven"; vervolgens heeft hij opnieuw zijn standpunt uiteengezet en in de eerste plaats „werkelijke erkenning van een beroepsziekte op grond van het rapport van de invaliditeitscommissie van 5 december 1968" verlangd.

In een nota van 25 februari 1972 heeft de medische dienst van de Commissie verzoeker gevraagd om zijn toestemming tot opzending van zijn medisch dossier aan de invaliditeitscommissie. Nadat verzoekers raadsman nader naar het doel van deze opzending had geïnformeerd, heeft de medische dienst in een brief van 10 maart 1972 medegedeeld „dat de Commissie om een serieus advies te kunnen uitbrengen in het bezit van alle medische gegevens dient te zijn"; zonder dat dossier zou „zij in haar werk mogelijk ernstig worden belemmerd" (bijlage bij dupliek). In een brief van 21 maart 1972 heeft verzoekers raadsman geantwoord dat hij principieel bezwaar had tegen opzending van het medisch dossier naar de invaliditeitscommissie, en wel zulks op grond van het confidentieel karakter van dit dossier, zoals dat uit artikel 26 van het Statuut en artikel 9 van bijlage II van het Statuut blijkt.

3. Op rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal gehoord, heeft het Hof (Eerste Kamer) verzoeker uitgenodigd het rapport van de invaliditeitscommissie van 5 oktober 1968 — 13 januari 1969 over te leggen en verweerster verzocht om overlegging van de instructies aan de leden der invaliditeitscommissie van 1968, met omschrijving van de opdracht die aan die commissie was verstrekt. Na nederlegging van deze

stukken is het Hof (Eerste Kamer) tot de mondelinge behandeling overgegaan.
Partijen zijn gehoord ter terechtzitting van 14 juni 1972.
De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 28 juni 1972 zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

1. nietig te verklaren het naar aanleiding van zijn administratief beroep van 12 februari 1971, ingeschreven op 17 februari 1971, door de Commissie implicite genomen afwijzende besluit;
2. mitsdien: te verklaren voor recht dat hij 30 % invalide is geworden;
3. verweerster op grond van artikel 73 van het Statuut te veroordelen aan verzoeker de kosten van geneeskundige hulp en geneesmiddelen, thans bedragende 100 000 Bfr, te vergoeden, behoudende hij zich het recht voor de eis in zoverre in de loop van het geding aan te vullen;
4. verweerster te veroordelen aan verzoeker de in artikel 73, lid 2, sub c), van het Statuut bedoelde uitkering — begroot op 100 000 Bfr — te betalen, behoudende hij zich het recht voor de eis in zoverre in de loop van het geding aan te vullen;
5. verweerster in de kosten van het geding te veroordelen;

Overwegende dat *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

— te verstaan dat het beroep zonder voorwerp is geraakt;
— het beroep in volle omvang niet-ontvankelijk en ongegrond te verklaren;
— verzoeker in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker brengt in herinnering dat hij bij indienstneming door de Commissie een geneeskundig onderzoek heeft ondergaan, waarbij hij in zeer goede gezondheid bleek te verkeren, en dat hij ziek is geworden na te hebben gewerkt in een souterrain met slechte luchtverversing, waar hij oplosmiddelen voor het reinigen van machines moest gebruiken.
De invaliditeitscommissie, die in 1968 is ingesteld nadat hem sedert 1964 vele malen ziekteverlof was verleend, had tot taak met het oog op de eventuele toepassing van artikel 78 van het Statuut na te gaan of verzoeker lijdende was aan een blijvende algehele invaliditeit waardoor hij zijn werk niet kon verrichten. De commissie zou deze vraag ontkennend hebben beantwoord, met dien verstande evenwel dat zij in haar rapport gewag zou hebben gemaakt van een „spastische bronchitis" en opgemerkt dat „men zonder de werkomstandigheden, zoals de heer Vellozzi die gedurende 8 jaar heeft gekend, alleen beslissend te achten, het er te goeder trouw voor mag houden dat die omstandigheden zijn bronchitis goeddeels hebben veroorzaakt".
Uit dit rapport volgde zijns inziens dat hij, ofschoon niet lijdende aan blijvende algehele invaliditeit — waarop hij zich ook nimmer had beroepen —, nochtans aan een beroepsziekte leed en dat alleen het percentage der daardoor ingetreden invaliditeit nog niet was vastgesteld, omdat dit niet aan de invaliditeitscommissie was opgedragen.
Verzoeker meent derhalve terecht het tot aanstelling bevoegd gezag eerst in zijn klacht van 12 februari 1971 en vervolgens in zijn beroepschrift te hebben gevraagd daartoe over te gaan en artikel 73, lid 2, sub c), van het Statuut te zijnen behoeve toe te passen.
Verweerster wijst erop dat in het rapport van de invaliditeitscommissie — waaruit verzoeker tot staving van zijn conclusie slechts enkele willekeurige zinnen aanhaalt, en dat hij niet aan het Hof heeft overgelegd ofschoon hij het wel als bijlage had gevoegd bij zijn klacht van 12 februari 1971 — is vastgesteld dat de

heer Vellozzi ten tijde van het onderzoek slechts „bescheiden tekenen van bronchitis" vertoonde, welke vaststelling in strijd was met hetgeen tevoren door andere medici was geconstateerd.

Zij betoogt voorts dat het tot aanstelling bevoegd gezag de juiste wegen heeft bewandeld ter vaststelling van de aanspraken die verzoeker in zijn beroepschrift inroept; het beroepschrift zou daardoor zonder voorwerp zijn geworden, indien verzoeker niet had geweigerd voor de invaliditeitscommissie te verschijnen; het tot aanstelling bevoegd gezag heeft hem daardoor, wat zijn eventuele aanspraken betreft, geen genoegdoening kunnen geven. Verzoeker heeft aldus een houding aangenomen die zich met strekking en oorzaak van zijn beroepschrift niet verdraagt, hetgeen — mede in verband met de door de Commissie genomen maatregelen — aan het beroep de grondslag doet ontvallen en aan verzoeker ieder procesbelang ontneemt.

Verzoeker acht deze conclusies onjuist en wijst erop dat zijn beroepschrift er allereerst toe strekt dat op grondslag van het rapport van de invaliditeitscommissie van 1968 een beroepsziekte worde geconstateerd en mitsdien te zijnen aanzien, na vaststelling van de door bedoelde ziekte veroorzaakte invaliditeitsgraad, artikel 73, lid 2, sub c), van het Statuut worde toegepast. Dat de laatstelijk ingestelde invaliditeitscommissie echter tot taak kreeg na te gaan of hij lijdende is aan algehele blijvende invaliditeit, bewijst dat verweerster in casu nog niet heeft erkend dat van zodanige ziekte sprake is. De aan bedoelde commissie verstrekte opdracht gaat dan ook het kader van zijn klacht van 12 februari 1971 en van het onderhavige beroepschrift te buiten, zodat het zijn oorzaak en voorwerp behoudt.

Verweester blijft erbij dat verzoeker zich stelselmatig verre houdt wanneer het erom gaat zijn eventuele aanspraken vast te stellen. Zij wijst daartoe, behalve op verzoekers weigering voor de invaliditeitscommissie te verschijnen, op zijn weigering toe te stemmen in overlegging van zijn medisch dossier aan die commissie.

Bovendien doet verzoeker zijn actie alleen berusten op een zin die hij willekeurig uit het rapport van de invaliditeitscommissie van 1968 heeft geplukt zonder ergens aan te geven wat hij onder „beroepsziekte" verstaat.

De „regeling" bedoeld in artikel 73 van het Statuut is nog niet vastgesteld. Nochtans mag het er, in overeenstemming met het ambtenarenrecht der staten en het standpunt dat de Commissie in haar aanbevelingen van 23 juli 1962 en 20 juli 1966 heeft ingenomen, voor worden gehouden dat „de term ‚beroepsziekte' iedere aandoening of lesie omvat die tijdens en door de uitoefening van een ambtstaak in dienst van de Europese Gemeenschappen ontstaat, wanneer vaststaat dat de uitoefening van die ambtstaak de wezenlijke of hoofdoorzaak van de ziekte of van de verergering van een tevoren bestaande ziektetoestand was".

Het rapport van de invaliditeitscommissie van 1968 is genuanceerd geformuleerd, hetgeen erop wijst dat deze commissie gemeend heeft de werkomstandigheden niet als de wezenlijke of hoofdoorzaak van de ziekte te kunnen beschouwen, hetgeen destijds trouwens niet van haar werd gevraagd. Deze houding van de invaliditeitscommissie scheen derhalve de behoedzaamheid van de administratie te rechtvaardigen, en dus ook een nieuw onderzoek door een invaliditeitscommissie die zich onder meer zou hebben uit te spreken over de vraag of de ziekte al dan niet haar oorzaak vond in de uitoefening van het beroep. Bovendien was volgens het rapport van de invaliditeitscommissie van 1968 bij onderzoek slechts van bescheiden tekenen van bronchitis gebleken, welke vaststelling in strijd was met hetgeen tevoren door verschillende artsen was geconstateerd. De vraag was gerechtvaardigd of de geconstateerde verbetering zich zozeer had voortgezet dat er thans geen sprake meer van ziekte zou zijn.

Een nieuwe medische controle van verzoeker — en bestudering van zijn

medisch dossier — bleek dan ook noodzakelijk. Aan de hand van een en ander, met name door bestudering van het medisch dossier, zouden ook de kosten van geneeskundig onderzoek en van geneesmiddelen kunnen worden vastgesteld die aan de als beroepsziekte erkende kwaal zouden kunnen worden toegeschreven.
Bovendien vond verzoekers weigering toe te stemmen in opzending van zijn medisch dossier aan de invaliditeitscommissie geen enkele rechtvaardiging in de artikelen 26 van het Statuut en 9 van bijlage II van het Statuut. Eerstbedoeld voorschrift betreft alleen het „persoons"-dossier van de ambtenaar; in het tweede wordt alleen bepaald dat de werkzaamheden van de commissie geheim zijn, waardoor juist de zekerheid wordt verkregen dat het medisch geheim door de invaliditeitscommissie zou worden geëerbiedigd, wanneer dit er behoefte aan mocht hebben het medisch dossier van betrokkene in te zien ten einde zich een serieus oordeel over het haar voorgelegde geval te kunnen vormen.
Ten slotte was verzoeker geenszins gerechtigd de oproeping van de invaliditeitscommissie aan te vechten en daaraan geen gevolg te geven; immers, aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 59, lid 1, van het Statuut was in casu voldaan.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoeker bij op 9 juni 1971 ter griffie ingediend request beroep heeft ingesteld tot nietigverklaring van het afwijzend besluit, door de Commissie implicite genomen naar aanleiding van zijn klacht van 12 februari 1971, waarin hij verzocht had te zijnen gunste artikel 73, lid 2, sub c), en lid 3, van het Statuut van de ambtenaren toe te passen;

2 Overwegende dat verzoeker betoogt dat de invaliditeitscommissie, die in 1968 krachtens artikel 59, lid 1, derde alinea, van het Statuut was samengesteld, hem tot een nog vast te stellen percentage blijvend gedeeltelijk invalide had verklaard;

3 dat hij dan ook aan het tot aanstelling bevoegd gezag had gevraagd bedoeld percentage vast te stellen, opdat hij in aanmerking zou worden gebracht voor toepassing van artikel 73, lid 2, sub c), van het Statuut en hem, overeenkomstig lid 3 van dit artikel, alle als gevolg van die invaliditeit noodzakelijkerwijs gemaakte kosten van geneeskundige hulp en geneesmiddelen zouden worden uitgekeerd;

4 dat het tot aanstelling bevoegde gezag in de loop van 1971 een nieuwe invaliditeitscommissie heeft samengesteld, waaraan zij opdroeg zich niet slechts uit te spreken over de vraag of betrokkene blijvend algeheel invalide was, doch ook na te gaan of deze mogelijkerwijs lijdende was aan een door de werkom-

standigheden veroorzaakte blijvende gedeeltelijke invaliditeit, en — in dit laatste geval — het invaliditeitspercentage vast te stellen;

5 dat deze commissie voorts tot taak kreeg na te gaan of de kosten van geneeskundige hulp en geneesmiddelen waarvan vergoeding was verzocht, moesten worden geacht als gevolg van de door zijn beroepsziekte veroorzaakte invaliditeit noodzakelijkerwijs te zijn gemaakt;

6 dat verzoeker heeft geweigerd voor deze commissie te verschijnen en haar door de diensten van zijn instelling zijn medisch dossier te doen overleggen;

7 dat hij tot motivering van deze weigering aanvoert dat de aan genoemde commissie verstrekte opdracht dubbelzinnig zou zijn en „werkelijke erkenning van het bestaan van een beroepsziekte op grond van het rapport van de invaliditeitscommissie van 5 december 1968" heeft verlangd;

8 Overwegende dat van een beroepsziekte die tot blijvende algehele of gedeeltelijke invaliditeit van de ambtenaar leidt en hem, al naar het geval, voor toepassing van de artikelen 73 of 78 van het Statuut in aanmerking doet komen, duidelijk en bepaaldelijk moet blijken uit de desbetreffende conclusies van de invaliditeitscommissie, genoemd in artikel 13 van bijlage VIII van het Statuut;

9 dat in casu de in 1968 samengestelde invaliditeitscommissie in haar rapport heeft geconstateerd dat verzoeker lijdende was aan een astmatische of dergelijke bronchitis, die goeddeels was veroorzaakt door de omstandigheden waarin hij op het offset-atelier van de publikatiedienst zijn arbeid had verricht;

10 dat zij terzelfder tijd een verbetering heeft geconstateerd in de tevoren door verschillende artsen vermelde astmatische toestand, welke verbetering haars inziens hoogstwaarschijnlijk een gevolg was van de overplaatsing van betrokkene — in februari 1968 — naar een andere dienst;

11 dat zij heeft geconcludeerd dat „de gezondheidstoestand van de heer Vellozzi hem niet verhindert te werken, doch wel gebiedend noodzakelijk maakt dat het werk worde verricht op een beschutte plaats, in een lokaal en in een atmosfeer zonder voor het ademhalingsapparaat prikkelende substanties";

12 dat de invaliditeitscommissie van 1968 derhalve weliswaar heeft vastgesteld dat betrokkene aan een vorm van bronchitis lijdende was, doch niet tot de conclusie is gekomen dat zich een beroepsziekte voordeed welke verzoeker blijvend gedeeltelijk invalide maakte;

13 dat de conclusies waartoe zij is gekomen het bestaan van blijvende gedeeltelijke invaliditeit van betrokkene te minder staven, nu uit het rapport van 5 december 1968 blijkt dat het gebrek aan medewerking van de heer Vellozzi de commissie buiten staat had gesteld tot alle door haar beoogde medische onderzoekingen over te gaan;

14 dat verzoeker zich in deze omstandigheden niet op zodanig rapport mag baseren ten betoge dat de in 1968 ingestelde invaliditeitscommissie zou hebben uitgesproken dat hij lijdende was aan blijvende gedeeltelijke invaliditeit, zodat de nieuwe invaliditeitscommissie zich ertoe zou hebben te beperken de graad dezer invaliditeit vast te stellen en voorts zou hebben te bepalen welke kosten van geneeskundige hulp en geneesmiddelen eventueel, krachtens artikel 73, lid 3, van het Statuut, voor vergoeding in aanmerking kwamen;

15 dat, integendeel, blijkens de inhoud van het rapport van 5 december 1968, de instelling van een nieuwe invaliditeitscommissie — die zich onder meer zou hebben uit te spreken over de oorzaken van verzoekers eventuele invaliditeit — gerechtvaardigd was;

16 dat het beroep dan ook moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

17 Overwegende dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

18 dat verzoeker in het ongelijk gesteld is;

19 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren, met name de artikelen 73 en 78 alsmede bijlage II;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

uitspraak doende:

1. verwerpt het beroep;

2. verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.

Mertens de Wilmars Donner Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op dertien juli negentienhonderdtweeënzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

J. Mertens de Wilmars

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 29 JUNI 1972 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoeker in dit geding is in 1960 bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap in dienst getreden. Hij is ambtenaar in de rang C 3 („beambte") en was jarenlang als offset-specialist in de drukkerij der Commissie werkzaam. Sinds 1964 is hij blijkbaar lijdende aan aandoeningen van de ademhalingsorganen, waardoor hij veelvuldig verzuimde; hij stelde zich te dier zake onder geneeskundige behandeling. Vanaf februari 1968 was hij geruime tijd niet tot werken in staat. Zelf zoekt hij de oorzaak in de arbeidsvoorwaarden in de drukkerij (waar hij in een sousterrain met prikkelende oplosmiddelen moest werken); per 5 juli 1968 werd hij dan ook overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Concurrentie, waar hij ander werk (klasseren van documenten, verdelen van bureaumateriaal e.d.) heeft te verrichten.

Wegens zijn veelvuldig ziekteverzuim (van september 1965 tot september 1968 meer dan 12 maanden) besloot het tot aanstelling bevoegd gezag in de herfst van 1968, gezien artikel 59, lid 1, derde alinea, van het Statuut van de ambtenaren („wanneer het totale ziekteverlof van de ambtenaar over een periode van drie jaar meer dan twaalf maanden bedraagt, kan het tot aanstelling bevoegd gezag dit geval aan de invaliditeitscommissie voorleggen"), verzoekers toestand door een invaliditeitscommissie te doen onderzoeken. De desbetreffende procedure werd ingeleid in een brief aan de President van het Hof van Justitie van 27 september 1968, waarin de President volgens artikel 7 van bijlage II van het Statuut verzocht werd een arts aan te wijzen. Toen de invaliditeitscommissie was samengesteld, werd haar in een brief van de Directeur-generaal Personeel en Administratie van 25 oktober 1968 opgedragen na te gaan „si l'intéressé est atteint d'une invalidité permanente considérée comme totale et

1 — Procestaal: Duits.